

LE-1992-178

INSTANS:	Eidsivating lagmannsrett - Kjennelse
DATO:	1992-03-13
DOKNR/PUBLISERT:	LE-1992-178
STIKKORD:	Konkurs. Karantene, konkursloven § 142
SAMMENDRAG:	I motsetning til skifteretten fant lagmannsretten at konkursskarantene ikke kunne begrunnes i konkursloven § 142 første ledd nr. 1, idet de straffbare forhold i saken ikke hadde tilstrekkelig sammenheng med konkursen eller insolvensen. Karantene ble likevel besluttet i medhold av konkursloven § 142 første ledd nr. 2.
SAKSGANG:	- N. Romerike skifterett Nr. K-bo 43 1990 førsteinstans - Eidsivating lagmannsrett LE-1992-178 K.
PARTER:	Den kjærende part: A (Prosessfullmektig: Advokat Per Danielsen v/ advokat Lars E. Christoffersen).
FORFATTER:	1. Lagdommer Hans Petter Lundgaard, formann 2. Lagdommer Gunvald Gussgard 3. Lagdommer Hilde Wiesener Haga

---

Saken gjelder konkursskarantene.

Nedre Romerike skifterett avsa 6. desember 1991 kjennelse med slik slutning:

A, *.*.66 *****, settes i medhold av konkursloven § 142, 3. og fjerde ledd, i konkursskarantene i 2 - to - år regna fra 06. desember 91.

A var styreformann i A's A/S fra selskapet ble stiftet 15. mars 1988. Selskapet var under konkursbehandling fra 20. juni 1990 til 11. oktober 1991, da boet ble sluttet med en dividende på 8,8 % til krav av prioritetsklasse I. Sakens nærmere sammenheng fremgår av skifterettens kjennelse og bemerkningene nedenfor.

A har i rett tid påkjært skifterettens kjennelse og nedlagt slik påstand:

Nedre Romerike skifteretts kjennelse av 6. desember 1991 i k.bo 43/90 oppheves. Saken hjemvises til fortsatt behandling.

Subsidiært: A ilegges ikke konkursskarantene.

Nedre Romerike skifterett har 3. januar 1991 gitt uttalelse til kjæremålet. Også den tidligere bobestyrer, advokat Bjørn Nicolaisen, har etter anmodning fra skifteretten 14. januar 1991 gitt uttalelse i saken. Boet har imidlertid ikke opptrådt som part. Advokat Christoffersen har kommentert uttalelsene i prosesskrift av 21. februar 1992.

A har i det vesentlige anført:

Det ble ikke gitt varsel om at det var på tale å ilegge ham konkursskarantene. Han oppfattet situasjonen slik at det var moren, B, som det ville blir vurdert karantene for, og han unnlot derfor å kommentere egen sak.

Den avsagte kjennelse er mangelfullt begrunnet. Det fremgår ikke at skifteretten har overveiet hans anførsler. Hvorvidt anførselene ikke har ført frem p.g.a. bevisvurdering eller lovanvendelse, er ikke mulig å fastslå. En avgjørelse om konkursskarantene er viktig for den kjærende part og de strenge krav som gjelder for grunnivelse av en dom må få anvendelse, jfr. tvistemålsloven § 144.

Skifteretten har feilaktig lagt til grunn at de faktiske forhold i bobestyrerens innberetning ikke er bestridt av den kjærende part. Det eneste som ikke ble bestridt var at opplysningen om at det ikke var avholdt og protokollert generalforsamling i 1989. Dette fordi den kjærende part ut fra det som forelå ikke hadde tilstrekkelig materiale til imøtegåelse på dette punkt.

Den kjærende part er ukjent med at skattetrekk ikke er innbetalt. Forholdet er heller ikke dokumentert. Den tidligere regnskapsfører skulle ta seg av dette. Som følge av regnskapsførerens svikt har A, sammen med B og C, tatt ut forliksklage mot regnskapsføreren med krav om erstatning for økonomisk tap.

Selv om det er straffbart å ikke innsende omsetningsoppgave, har denne overtredelse ikke hatt betydning for insolvensen. Denne overtredelse kan dermed ikke begrunne konkurskarantene.

Regnskaper for 1989-1990 har blitt ført. Eventuelle mangler ved regnskapene kunne blitt rettet opp i tide dersom selskapet ikke var blitt slått konkurs. Det samme er tilfelle m.h.t. manglende innlevering av selvangivelser ettersom det var søkt om utsettelse. Konkursboets beslag av selskapets regnskaper og bilag har frarøvet selskapets representanter enhver mulighet til å gjøre noe med saken.

Det er uriktig at det ikke har vært utarbeidet årsberetninger. Sannsynligvis er det også galt at generalforsamlinger ikke er avholdt, men en nærmere imøtegåelse av dette krever en gjennomgang av dokumentene som er beslagnag av påtalemyndigheten.

Skifteretten synes å ha lagt til grunn at det er tilstrekkelig for konkurskarantene at det foreligger skjellig grunn til mistanke om straffbare handlinger i virksomheten. Det kreves imidlertid en sammenheng mellom straffbart forhold og insolvensen. Slik sammenheng foreligger under ingen omstendighet her.

Lagmannsretten er kommet til samme resultat som skifteretten, men på et annet grunnlag.

Det er etter konkursloven § 142 første ledd nr. 1 et vilkår for konkurskarantene at det dreier seg om en straffbar handling i forbindelse med konkursen eller den virksomhet som har ført til insolvensen. De straffbare handlinger som A med skjellig grunn mistenkes for, knytter seg - etter de opplysninger som foreligger i saken - først og fremst til selskapets unnlattelse av å innbetale skattetrekk, innsending av merverdiavgiftsoppgaver, mangler ved regnskapsførselen, unnlattelse av å sende selvangivelse og å avholde generalforsamling og utarbeide årsberetning. Etter lagmannsrettens oppfatning er dette overtredelser som i den foreliggende sak ikke kan sies å være handlinger "i forbindelse med konkursen eller den virksomhet som har ført til insolvensen".

Derimot finner lagmannsretten at A bør settes i konkurskarantene med hjemmel i § 142 første ledd nr. 2, idet han som styreformann må ha ansvar for selskapets forretningsførsel. At forretningsførselen må karakteriseres som uforsvarlig, er lagmannsretten ikke i tvil om. Hvorvidt regnskapet for 1989 kunne ha vært brakt i orden i tide, dersom konkurs ikke var åpnet 20. juni 1990, behøver lagmannsretten ikke ta stilling til. De øvrige forsømmelser og lovovertridelser som er omtalt ovenfor, og som lagmannsretten finner godtgjort, er tilstrekkelig til at forretningsførselen må sies å ha vært uforsvarlig. A kan heller ikke høres med at det er den engasjerte forretningsfører, og ikke ham, som har forsømt seg.

Etter lagmannsrettens oppfatning må A av denne grunn anses uskikket til å stifte et nytt selskap eller være styremedlem eller administrerende direktør i slikt selskap. Det er ikke påberopt spesielle omstendigheter som tilsier at resultatet likevel bør bli annerledes.

Skifterettens kjennelse blir etter dette å stadfeste.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

Skifterettens kjennelse av 6. desember 1991 stadfestes.